

ZDISLAVA

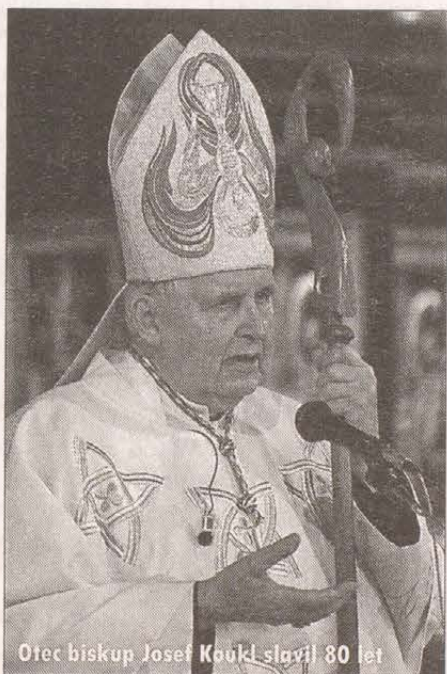
měsíčník litoměřické diecéze

Ročník XI

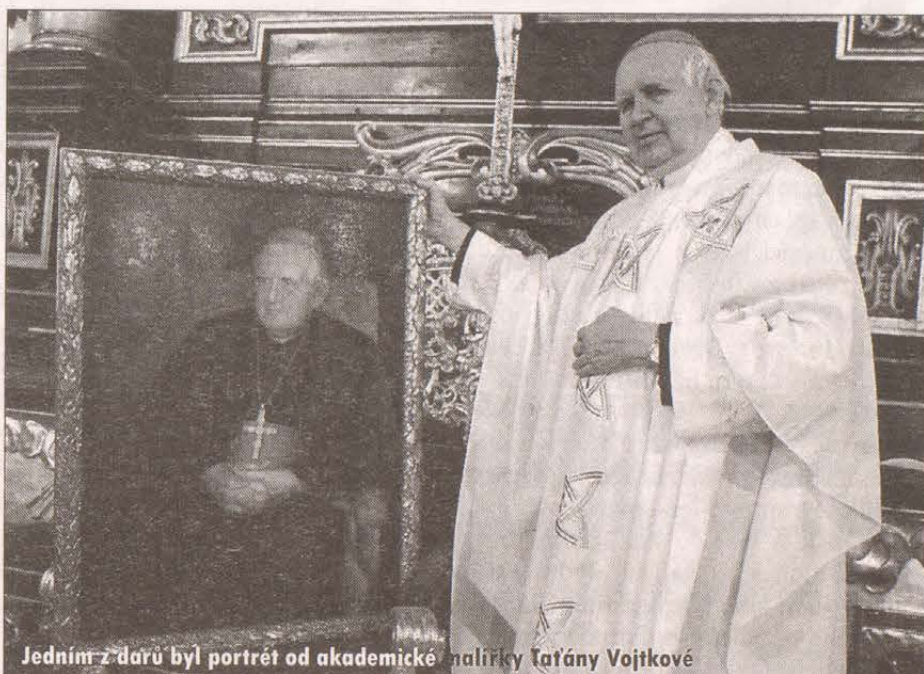
číslo 10 – listopad 2006

www.biskupstvi-ltm.cz

Oslavy 80. narozenin biskupa Josefa

Otec biskup Josef Koukl slavil 80 let

Jedním z darů byl portrét od akademické malířky Taťány Vojtkové

Oslavy, které se konaly ve středu 8. listopadu 2006, jsme se vám rozhodli přiblížit prostřednictvím fotografií.

Centrem oslav byla podvečerní pontifikální mše svatá za účasti většiny českých a moravských biskupů i biskupů ze zahraničí. Záznam ze mše pořizovala Televize Noe a byl vysílán hned v neděli dopoledne. Na závěr

mše proběhly hlavní oficiální gratulace biskupské konference, zahraničních biskupů, představitelů města Litoměřic, litoměřických věřících a diecézního kněžstva. Od nich dostal biskup Josef svůj portrét od akademické malířky Taťány Vojtkové. Ostatní gratulanti měli možnost se setkat s oslavencem a poblahopřát mu na setkání v sále biskupské rezidence.

Nechyběla ani televize Noe

Děkovná bohoslužba v katedrále

V obležení gratulantů

jsr (5x)

Zemřel R.D. Karel Kahoun

emeritní děkan v Mnichově Hradišti

Narodil se v Louňovicích pod Bláníkem (okres Beroun) 15. 9. 1923. Kněžské svěcení obdržel 29. 6. 1947 v Litoměřicích, z rukou tehdejšího litoměřického

biskupa Antonína Webera.

Jako novokněz se stal 1. 8. 1947 kaplanem v Bosni a administrátorem v Kněžmostě. Po pěti letech odešel jako kaplan do Ústí-Střekova a po dvou měsících na kaplanské místo do Loun a jako administrátor nedalekých Lenešic. Od 1. 6. 1954 se stal administrátorem v Býčkovcích, přičemž bydlel a vypomáhal na litoměřickém děkanství. 24. 10. 1955 byl poslán jako administrátor do Lužice, kde zároveň přijal správu v Mrzlicích, kaplanství v Bílině a správu Jenišova Újezda.

Od 1. 9. 1956 se stal administrátorem Bílině a po dalších dvou letech byl poslán jako administrátor do Jablonného v Podještědí. Odtud spravoval i přilehlou Dubnici, Jitruvu, Rynoltice a Žibřidice.

Do Mnichova Hradiště přišel jako administrátor 1. 7. 1969. Přibral také správu Kněžmostu, Mukařova a Bosně. 7. 1. 2002 byl pro nemoc uvolněn z farní správy. Do služby se sice navrátil 20. 2. 2004, avšak po šesti měsících odešel již natrvalo a odstěhoval se na odpočinek ke své sestře. Pro jeho pečlivou a záslužnou práci jej biskup Josef Koukl jmenoval již 29. 6. 2002 osobním arciděkanem.

Po celou dobu svého působení v Mnichově Hradišti se svědomitě a pečlivě staral i přes všechny obtíže doby o svěšené duše i chrámy. Sám žil příkladným životem chudoby a obětavosti. Nikdy netoužil po své slávě, jen po slávě svého Pána, do jehož radosti již vstoupil.

Poslední týdny svého života strávil na nemocničním lůžku v nemocnici v Mladé Boleslavi, kde v brzkých ranních hodinách 25. 11. 2006 odevzdal svou duši Pánu. Po celý život naslouchal Božím hlasu ve svém srdci a i v tuto chvíli vyslovil svým životem: „Pane, zde jsem, abych konal tvoji vůli.“

Doporučujeme k přečtení

Něco nad námi musí být

Marie Svatošová se v pěti úvahách zamýšlí nad problémem, jak pomoci lidem hledajícím smysl života a postrádajícím křesťanskou naději. Podobně jako v předchozích knihách, i zde autorka záměrně čtenáře provokuje. Nutí jej k samostatnému myšlení a vyvozování závěrů. Tentokrát ji v tom silně podpořili i autoři fotografií. Některé snímky jsou tak neobvyklé a unikátní, že mohou představovat rébus. MUDr. Marie Svatošová je uznávána jako zakladatelka hospicového hnutí u nás. Vyšli jí knihy *O naději a Náhody a náhodičky*.

Hostina Beránkova (Kniha zjevení jako obraz mše svaté)

Autor Dr. Scott Hahn, původně protestantský teolog, vstoupil do katolické církve a v současné době je profesorem na františkánské univerzitě. U nás vyšla jeho knížka *Naše cesta do katolické církve*, kterou napsal spolu se svou manželkou. V knize *Hostina Beránkova* představuje, jak se odráží očekávání konce času a druhého příchodu Krista v liturgii mše svaté.

Na minutu s Janem Pavlem II.

– Hledání naděje

Kníha přináší sto papežových krátkých myšlenek, jež vyslovil v průřezu celého svého pontifikátu. Široká paleta témat nám umožňuje uvědomit si pro rockovou sílu Jana Pavla II. V jeho slovech můžeme jako v zrcadle pozorovat sami sebe – a uvědomovat si jak své dary, tak i své slabosti. Trvalou platnost slovům tohoto papeže zaručuje moudrost.

Portrét papeže Benedikta XVI.

– Dělník na vinici

Poutavý portrét nového papeže – jeho dětství a mládí, kariéru, víru, priority – a vymezuje hlavní problémy, které Benedikta XVI. čekají. Kniha zahrnuje i římská léta Josepha Ratzingera, tedy dobu, na jejímž počátku se stal kardinálem a během níž vykonával náročnou a v mnoha ohledech nevděčnou funkci prefekta Kongregace pro nauku víry. Vlastní texty současného papeže nabízejí myšlenkovou jasnost, hloubku a široký rozhled po záležitostech světové církve.

Vážení čtenáři,

toto číslo Zdislavy dostáváte se zpožděním. Chtěli jsme v rámci oslav 80. narozenin biskupa Josefa uveřejnit s ním rozhovor. Ale pro jeho aktivity, zejména zahraniční cesty, byl první možný termín až 28. listopadu. Věříme, že po přečtení rozhovoru nám toto zpoždění prominete.

Již pátým rokem nalézáte na poslední stránce biblické téma od P. Jiřího Voleského. Podle vašich ohlasů je to velmi čtený seriál. Text i reprodukce nám autor dodává po celou dobu pravidelně a včas bez ohledu na jiné povinnosti a cesty do zahraničí. Za to mu patří poděkování nejen naše, ale i čtenářů. Nyní ale P. Jiří odejel narychlo a nestačil v přípravách své cesty a zajišťování chodu farnosti po dobu své nepřítomnosti napsat další pokračování v předstihu. Doufáme, že se nám ve zdraví vrátí a že již v příštím čísle naleznete pokračování.

Některé vaše příspěvky se nám do omezeného rozsahu Zdislavy nepodařilo umístit, ale s jejich otištěním počítáme postupně. Příští číslo by mělo věnovat větší prostor 60. letům působení salesiánů v naší diecézi.

red

Poděkování biskupu Josefovi

Chtěl bych touto cestou vyslovit srdečné poděkování za sebe i za své bratry Romy, zvláště z Kadaně, otci biskupovi Josefovi Kouklovi za jeho pastorační práci mezi Romy.

Patří mu náš dík za všechny krásné chvíle, které jsme s ním prožili v Kadani a za jeho vstřícnost, najít si pro nás čas, kdykoliv to bylo potřeba.

Milý otče biskupe, ať Vám Pán dává i nadále všechny potřebné síly a milosti pro Vaši velkorysou službu.

Spolu s naším Pánem, který nás v Eucharistii spojuje, Vás stále nosíme v srdci. Pán Bůh zaplať.

Marian Lukáč, Kadaň

Advent – příprava na příchod

Začínáme advent. Letos zvláštní, neboť máme čtyři adventní neděle, ale jenom tři týdny. Čas je krátký. Obchodníci jsou poněkud rozladěni, že nemůžou začít dřív s adventními trhy...

Pro nás křesťany je dobrou přípravou. Také pečení vánočního cukroví a nákupů dárků. Není to ale doba slavnostní, i když to tak díky výzdobě na osvětlených ulicích vypadá. Je to zatím čekání na příchod Vánoc. V tom je i název adventu znamenající příchod. Advent je přípravou na příchod.

Na *příchod Spasitele*. Na ten historický – vánoční, ale také na ten eschatologický – na konci světa. A to může být zítra, příští týden nebo tuto noc... Proto je třeba být stále na příchod Krista připraven. On přijde znenadání – možná uprostřed běžného denního shonu. Kdyby nám někdo řekl, že se letošních Vánoc už nedožijeme, jaká by byla naše reakce? Smutek nebo radost?

My se vlastně denně modlíme za to, aby už Kristus přišel – v modlitbě „Otče náš“. Uspíšujeme a přibližujeme každým dnem příchod konečného Božího království! Tak jako volali křesťané v prvotní církvi, jak to za-

znamenal svatý Jan v Apokalypse: „Já, Ježíš, posílám svého posla, aby vám to dosvědčil po všech církevních obcích. Já jsem potomek z rodu Davidova, jasná hvězda jitřní. A Duch i nevěsta praví: »Přijď!« Ten, od něhož je to svědectví, praví: »Ano, přijdu brzo.« Amen, přijď, Pane Ježíši!“

Běda však tomu, koho najde Ježíš nepřipraveného. Víme dobře, že když chceme někoho pozvat na návštěvu, aby přišel, tak nejprve pečlivě uklízíme a připravujeme pohostění. Když nás někdo překvapí a nemáme uklizeno, je nám trapně. Jak bychom se cítili my, kdyby teď Ježíš Kristus přišel?

Máme mít uklizeno také v duši! Stále víc platí to, co řekl kdysi sv. Pavel: „Už vám nastala hodina, kdy je třeba se probrat, neboť spása je nám blíže než tehdy, když jsme uvěřili“. Každým dnem!

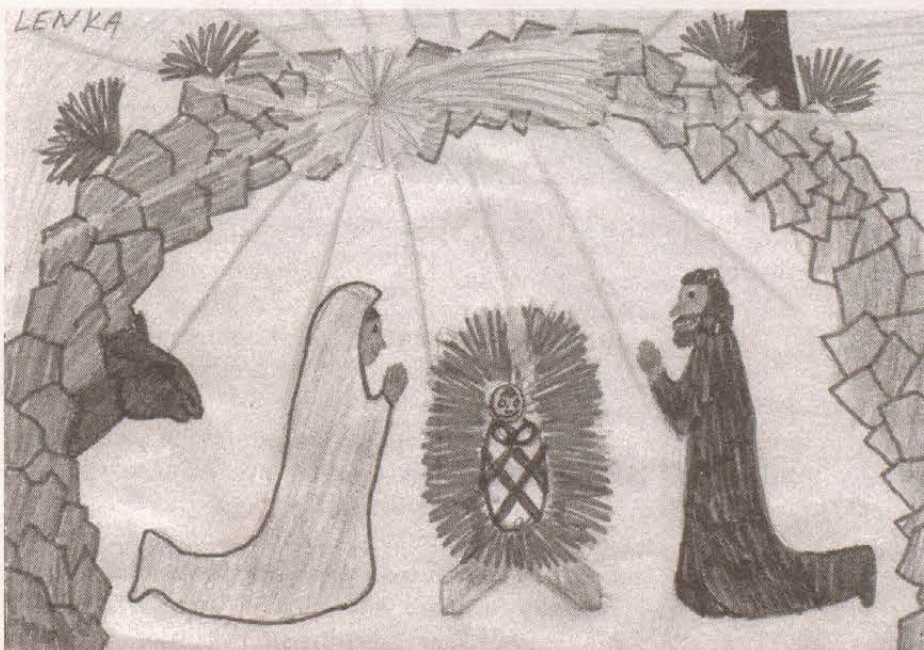
Lidé si dávají na advent i nějaká předsevzetí, chtějí se zlepšit. I na bonbónových adventních kalendářích by

si mělo dítě vzít pamlskek, jen když ten den udělalo něco záslužného. Dospělí se chtějí zlepšit ne kvůli bonbónům, nýbrž kvůli Kristu samému, aby mu mohli dát o Vánocích ten nejlepší dar: sebe sama. Položit svůj dospělý křesťanský život k jesličkám – vedle oveček od pastýřů nebo chleba od pekařů.

Nemusíme v adventu dělat světo-borná předsevzetí, stačí, když budeme chtít *jeden den* žít podle Boží vůle, jednat dobře, pro Ježíše. Který den by to měl být? O nedělích? Nebo první pátek? Ne, ten jeden den je právě ten, který zrovna prožíváme.

Ať se nám to čekání na příchod změni na radost z uvítání. Radost z uvítání vzácné návštěvy v betlémských jesličkách a i v naší duši.

P. Miroslav Dvouletý, šéfredaktor

Je snadné zemřít pro Ježíše

*Je snadné zemřít pro Ježíše.
Je těžké pro něj žít.
Smrt trvá jen hodinku či dvě,
ale žít pro Ježíše
znamená umírat denně.
Jen na krátký čas z tohoto života
je nám dána výsada sloužit
jeden druhému a Ježíši.
Nebe budeme mít navždy,
však pro službu zde
máme jen krátký čas,
a proto nesmíme promarnit
tuto příležitost.*

Rozvoj partnerství mezi farnostmi Teplice a Volkach

Ve Zdislavě v letech 1998 a 1999 (č.12/98 a 1/99) jsem psal o začínajících partnerských vztazích mezi naší farností v Teplicích a bavorskou farností Volkach u Würzburgu. Nyní, před desátým výročí naší spolupráce, se můžeme dívat zpět, co oběma stranám toto partnerství přineslo.

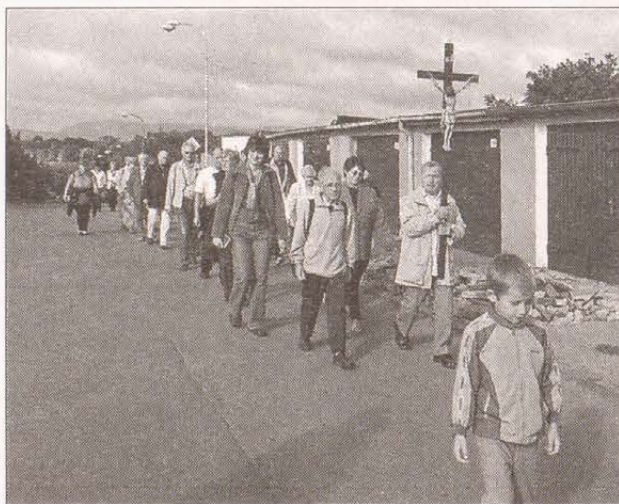
Předně přispělo k lepšímu vzájemnému poznání a osobním stykům nejen vedení farností, ale i farníků. Byla navázána četná přátelství, která odstranila některé ještě přetrvávající předsudky. Hlavní přínos byl ovšem po duchovní stránce – poznali jsme na německé straně hlubokou víru, tradice, které u nás zanikly a život, který se ještě více řídí podle Božích přikázání.

Kromě pravidelného písemného styku jsme každý rok připravili program vzájemných návštěv s pozváním na poutě a jiné církevní slavnosti. Návštěv se účastnili jak zástupci farností včetně kněží, tak větší či menší skupiny farníků, skupiny mládeže i jednotlivci. Od roku 1998 přijíždí každý rok skupina farníků z Volkachu k nám a my k nim. Partnerské styky podporovali i duchovní obou farností – farář P. Theo Hau ve Volkachu a administrátor teplické farnosti P. Jozef Kujan. Vyměňujeme si informace o událostech ve

farnostech, posíláme si farní zpravodaje, fotografie i osobní sdělení. Obě strany mají svého „referenta“, který se o partnerství stará.

Dlouhá řada setkání inspiruje

Při prvních návštěvách v roce 1998 jsme poznávali partnerské město a život tamní církve.

Na pěší pouti z Teplic do Bohosudova spolu s přáteli z Volkachu

Skupina poutníků z Volkachu na zámecském schodišti v Teplicích společně se zástupci farnosti

V roce 1999 jsme se účastnili pěší pouti do 30 km vzdáleného poutního místa Burgwindheim, kde se uctívá Nejsvětější krev Páně. Překvapil nás počet asi 300 účastníků a průběh pouti s dechovou kapelou, modlitbami a zpěvem po krásné krajině. K nám přijel plný autobus a s hosty jsme navštívili poutní místa Filipov, Rumburk (Loretu), Bohosudov a klášter Osek.

V roce 2000 jsme byli pozváni na setkání s organizací Renovabis, Ackermann Gemeinde a navštívili blízký uprchlický tábor. Farníci z Volkachu navštívili sv. Zdislavu v Jablonném a svěcení pramenů v Teplicích.

V roce 2001 jsme byli na farní slavnosti na na pouti ve Vierzeheiligen, farníci z Volkachu v září poprvé na pěší pouti z Teplic do Bohosudova.

Rok 2002 byl spojen se zajímavým programem v Retzbachu, kde na semináři bylo jednáno o partnerstvích mezi Východem a Západem.

Největší skupina teplických farníků odjela v roce 2003 na slavnou pouť k sv. Janu Nepomuckému ve Würzburgu, které se účastnil i litoměřický biskup Mons. Josef Koukl. Nádherné bylo večerní procesí k soše tohoto světce na mostě přes řeku Mohan s tra-

V roce 2003 se účastnil pouti ve Volkachu i biskup Mons. Josef Koukl. Na faře ve Volkachu spolu s teplickými salesiány a místním farářem P. Theo Hauem.

diční plavbou světél po řece. Druhý autobus přivezl z Teplic Brixihů soubor, který účinkoval při bohoslužbách. Početná skupina z Volkachu se v září účastnila pěší pouti do Bohosudova, kde se slavilo 10 let tamního biskupského gymnázia. Druhý den navštívili Litoměřice a prohlédli si biskupství.

V roce 2004 jsme opět pěšky putovali do Burgwindheimu, u nás jsme s hosty navštívili Starou Boleslav a pěší pouť do Bohosudova spojili s poutí rodin litoměřické diecéze.

V roce 2005 byli farníci z Teplic opět na pěší pouti v Burgwindheimu a druhá skupina odjela na podzim na slavnost dožínků ve Volkachu. V září se opět konala společná pěší pouť do Bohosudova. A konečně letos se opakovala pouť do Burgwindheimu a přátelé z Volkachu přijeli na pouť do Bohosudova.

Letos byla na řadě pouť po Teplicku

Ta se konala v sobotu 8. září. Poutníci vyšli jako každý rok v 8 hodin od kostela Božského srdce Páně v Teplicích-Trnovanech, tentokrát v počtu 30 osob (ostatní pak naplnili baziliku po příjezdu autem či autobusem). Průvod po opuštění města prochází polními cestami až do Krupky za modlitby růžence a mariánských písní. Poutní mši svatou sloužil místní duchovní správce spolu s teplickými salesiánskými kněžími. Kázání bylo dvoujazyčné k svátku Narození Panny Marie. V ambitech probíhala výstava k 300. výročí vysvěcení baziliky s historií poutního místa, takže bylo hodně k vidění.

Slyšeli jsme už o dalších případech partnerství některých farností litoměřické diecéze s farnostmi v Německu. Bylo by dobré, kdyby také sdělily své zkušenosti na stránkách Zdislavy.

Norbert Krutský

Ústecká „revoluce“

Poslední dobou se dějí velmi zajímavé věci v Ústí nad Labem. Po nedávném velkopátečním procesí s křížem na Mariánskou skálu nyní probíhá v kostele sv. Vojtěcha zajímavá výstava „Stopa, příběh, svědectví“ aneb duchovní identita severních Čech. Mohli bychom tyto akce nazvat duchovní revolucí nebo konverzí společnosti.

Organizátory výstavy je křesťanské sdružení mladých lidí YMCA a jezuité. Výstavu vytvářeli gymnazisté a umělci svým pohledem na současný stav i historii.

Výstava byla zahájena 28. listopadu slavnostní vernisáží s pozdravem kurátora výstavy Václava Umlaufa SJ, náměstkem hejtmána pro kulturu Radkem Vonkou, profesorem FUUD Sedláčkem a duchovním Fajfrem, který působil v Ústí nad Labem.

Po přivítání a představení sponzorů náměstkem hejtmána Radek Vonka velmi hezkým způsobem nabídl pohled představitele krajské samosprávy na sever. Připomněl padesátá léta, kdy v tomto kostele byl sklad pneumatik a kostel byl synonymem devastace, která postihla severní Čechy. Současnost je utvářena z jedné strany následky devastací a z druhé strany je tu např. Národní park České Švýcarsko. Lidé se začínají starat o kostely i na venkově a cítí sounáležitost. Závěrem vyjádřil přání, aby kraj, s kterým si komunistický režim velice ošklivě zahrál, se stával odkazem našim potomkům, který spíš zahřeje než zamrazí.

Václav Umlauf SJ ve svém obširném slovu k výstavě nabídl filosofické pojetí stopy a příběhu. Správně vyhodnocená stopa vypráví zajímavý příběh a tím podává svědectví, jež nově konfiguruje duchovní význam krajiny. S celým příspěvkem se bude možno ještě seznámit, neboť je velmi důležitý pro porozumění regionu, ve kterém žije naše diaspora.

Varhany v poloprázdném kostele umocnily atmosféru prostoru výstavy v kostele sv. Vojtěcha a připomněly dobu, ve které žijeme. Některé kostely už nejsou jen sakrálním prostorem, ale i místem pro výstavy a koncerty. I to patří k porozumění duchovní identity našeho regionu a hlavně k pochopení duchovní cesty našich bližních.

Jednotlivé panely umístěné v kostele s tematikou krajiny, její proměny, poutní místa a industriální změny vytvořily dvojí čtení, totiž intelektuální a citové, náročné čtení identity našeho severu a stojí za to, udělat si na ni čas.

Josef Hurt, foto jsr

Cyklus Desatero – II. přikázání

Nevezmeš jména Božího nadarmo (2. část)

ZNEUŽÍT JMÉNA HOSPODINA – znamená především *pomocí Božího jména ovládat Boha podle vlastních přání*. Jde o určitou magii. Jinou formou zneužití Božího jména je *křivá přísaha, kterou se člověk dovolává Boha jako svědka lživého tvrzení*. Přikázání také brání *lehkovážnému používání Božího jména*. Text přikázání hrozí přestupníkům dodatkovou poznámkou o tom, že Bůh nenechá provinilce bez trestu.

Ježíš nám výslovně zjevuje a odhaluje Otce. Ježíšova láska se přímo

dotýká lidského srdce, a tím vzniká větší nebezpečí jeho zatvrzelosti. S hanobením Boha se dnes setkáváme velmi často, protože bezbranně se nabízející Boží láska v Kristu je stejně bez ochrany vydána odmítnutí.

Ne ze strachu, nýbrž z lásky uctíváme Ježíšovo jméno. V něm nacházíme útěchu a hlubokou radost. Úcta k Božímu jménu je především CHVÁLA Boží.

Rouhání – je potupné mluvení vůči Bohu, obsahuje snížení Boží dobroty nebo dokonalosti. Pro ilustraci může posloužit zvyk pohanů, kteří v zlosti

bili své modly. K rouhání dochází zvláště těmito způsoby:

- prisuzováním Bohu něčeho, co mu odporuje;
- popíráním něčeho, co přísluší jen Bohu;
- přiznáváním tvorů něčeho, co přísluší jen Bohu;
- výroky o Bohu sice pravdivými, ale urážlivými, posměšnými, pohrdavými, hněvivými
- výroky proti svatým, svatým věcem, jiným tvorům se zvláštním vztahem k Bohu.

Připravil P. Alois Heger

Základní pravdy víry

Milosti Boží je k spasení nevyhnutelně potřeba

Milost je vnitřní nadpřirozený dar, který nám Bůh pro zásluhy Ježíše Krista uděluje, abychom došli spásy. Není tedy výsledkem našich skutků, naší zbožnosti nebo mravnosti, nelze ji ani nikde koupit. Vzniká pouze z láskyplného Božího jednání s námi, jemuž se můžeme ve svém nitru buď otevřít, nebo je můžeme ke své škodě odmítnout. Ve svém nejnvnitřnějším jádru je to Boží láska k nám. Přesto, že si ji pro své hříchy

nezaslужujeme, Bůh sám nám ji daruje a vybízí nás k důvěrnému společenství se sebou samým. Pro zásluhy svého Syna nás působením Ducha svatého pozdvihuje k sobě, očisťuje od hříchů a dává nám nový život.

Milost

Tajemnému Božímu životu v nás říkáme „milost posvěcující“. Milost proto, že je to nezasloužený Boží dar, posvěcující proto, že nás posvěcuje na Boží děti. Bůh nás na přijetí tohoto duchovního daru připravuje tím, že nám osvěcuje mysl, abychom nadpřirozeně věřili a posiluje vůli, abychom nadpřirozeně jednali. Tomuto nadpřirozenému světlu a síle říkáme „milost pomáhající“.

Jak se projevuje Boží láska

Apoštol Jan ve svém dopise říká: „Hleďte, jakou lásku nám Otec projevil, že se smíme nazývat Božími dětmi, a to také jsme“ (1 Jan 3, 1). Není to míněno pouze v tom smyslu, že jsme – jako tvorové – všichni Boží děti, ale znamená to skutečnou účast na vnitřním životě Boha: „Aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří“ (Řím 8, 29). Je to více, než znamená pozemská adopce, protože vykoupenný člověk dostává skutečně nový život. Stává se „novým tvorem“, to znamená, že zůstává stvořený, ale je „účasten

božské přirozenosti“ (2 Petr 1, 4). Proto v listě Římanům stojí: „Jsme Boží děti. Když však děti, do-

stane se nám dědictví: dědictví od Boha a spoludědictví s Kristem“ (Řím 8, 16–17). Ježíš proto pro „nový život“ užívá také výrazu „věčný život“, protože máme opravdu podíl na Boží nepomijivosti a plnosti Božího života. (Srov. Naše víra, kap. 8).

Můžeme i odmítnout

Odmítání Boží milosti je největším nevděkem člověka vůči Bohu. Milost Boží lze také ztratit, a to nastává v okamžiku spáchání smrtelného hříchu. Menší hříchy milost posvěcující neoslabují, ale působí, že ve vůli slábnou odpor k hříchu, což může vést nakonec k souhlasu s těžkým hříchem. „Není-li hřích napraven lítostí a Božím odpuštěním, způsobí vyloučení z Kristova království a věčnou smrt v pekle“ (srov. KKK 1861). Pamatujme stále na to, že „ten, který nás vykoupil bez nás, nespasí nás bez nás“ a snažme se proto žít ve stavu milosti, abychom dosáhli věčné blaženosti.

P. Antonín Audy

**Diecézní katechetické
středisko nabízí:**

Mariologie

Srdečně zveme v sobotu 20. ledna 2007 na přednášku P. Viléma Štěpána Marka na téma Mariologie. V 9.30 v DDKT v Litoměřicích.

Levné publikace o víře

Diecézní katechetické centrum nabízí knihy ODVAHA K VÍŘE I. a PŘÍJÍ, PANE JEŽÍŠI za 1 Kč. Zašleme i poštou + poštovné.

Objednávky: DKC, Komenského 4, 412 01 Litoměřice, tel. 731 600 095, e-mail: dkc.ltm@seznam.cz.

Vysvěcení krypty v Teplicích

V neděli 8. října 2006 nastala v teplickém kostele sv. Jana Křtitele po mši sv. ojedinělá chvíle – vysvěcení krypty knížecího rodu Clary-Aldringenů, který sídlil na zámku, dnešním muzeu, přes 300 let do roku 1945.

Claryové byli patrony kostela a do dnešní podoby kostel přestavěl na začátku 18.století tehdejší hrabě František Karel. Současně zřídil kryptu pro zemřelé členy rodu, která je datována do roku 1702. Krypta se nachází pod přední částí levé boční lodi, pod oltářem Svaté rodiny.

Mši sv. v 9 hodin slavil P.Benno Beneš za přítomnosti 10 členů rodiny Clary-Aldringenů, kteří se sjeli do Teplic – rodiny z Frankfurtu a Mnichova v Německu a z Benátek v Itálii. V česko-německé mši otec Benno vyzdvihl význam rodu pro dějiny Teplic a vyslovil radost, že jeho potomci, kteří si zachovali víru a silný vztah k Teplicím, jsou mezi námi. Musíme stavět mosty porozumění a smíření ve společné Evropě. Obřad žehnání krypty vykonal otec Benno od oltáře a pak se odebral v doprovodu Claryů do krypty k jejímu vykropení.

Na obnově krypty se pracovalo celý rok a většinu finančních prostředků hradil hrabě Hieronymus Clary. Ze 14 pochovaných osob bylo 13 v dřevěných, značně poškozených a rozpadlých rakvích. Z nich byly ostatky přeneseny do nových měděných schránek a ty uloženy do sarkofágu (tumby) v přední části krypty. Příslušníci rodu zde zesnuli v době od roku 1702 do roku 1751. Prvním byl Jan Jiří, poslední František Karel hrabě Clary-Aldringen, který byl také stavitelem krypty. Jedna cínová rakev je z roku 1650 a v ní pochovaný Maximin svobodný pán z Aldringenu byl jedním ze zakladatelů rodu. Rakev sem byla přemístěna odjinud. Stojí na pravé straně krypty a byla zatím provizorně konzervována. Celkem odpočívá zde 9 dospělých a 5 dětí.

P. Benno Beneš při obřadu svěcení restaurované krypty za přítomnosti členů rodiny Clary-Aldringenů.

Zachovalé předměty z rakví byly restaurovány a jsou vystaveny ve 2 vitrinách v kryptě. Jde o měděné tabulky s popisem zemřelých, o kování a rukojeti rakví, o kříže, růžence, boty, zbytky látek, hřeben a zbytky cingula, svědčící o tom, že jedna osoba byla řeholníkem. Po levé straně jsou umístěny konzervované zachovalé části rakví s barevnými ornamenty.

Norbert Krutský

Trosky kostela ožívají

V malé vesnici Zlovědice, na rozhraní okresů Louny a Chomutov, stával kostel sv. Archanděla Michaela, postavený asi v 17. století. Tato památka je dnes dochovaná jen v podobě obvodního zdíva a věžičky, bez střechy i bez podlahy a samozřejmě bez jakéhokoli vnitřního vybavení. Tak jsme nechali zchátrat kdysi ozdoby vesnice.

V současné době se díky P. Čermákovi z Kadaně a jeho spolupracovníkům toto místo „probouzí“. Zmizely stromy, které vyrostly uvnitř kostela, vnitřní prostor je několikrát ročně udržován sekáním trávy a náletů a hlavně se probouzí i duchovně.

Již několik let se zde na podzim koná poutní mše, která vrací kostelu jeho původní poslání – nebýt jen

mrtvou památkou, ale být živým místem setkání lidí při bohoslužbách.

Letos jsme se sešli v sobotu 16. září, kdy P. Čermák sloužil poutní mši za účasti místních i poutníků z Podbořan, Krásného Dvora, Brodů a okolních obcí. Podbořanský chrámový sbor možná některé překvapil svým zpěvem za doprovodu kytary.

Po bohoslužbě následovalo přátelské setkání u ohně, opékání vuřtů, rozdávání koláčů, zpěv i neformální rozhovory. Počasí bylo pěkné a také přispělo k velmi působivým zážitkům a hlubokým dojmům, které si účastníci z této slavnosti odnesli do všedních dnů.

Dagmar Pištěková, Podbořany

Otec biskup Josef Koukl slaví 80 let

Na domluvený rozhovor s biskupem Josefem přicházím do jeho bytu na biskupství. Po zaklepaní se ozve dále a vstupuji do jeho pracovny. Biskup se zvedá od počítače a když vidí můj pohled na počítač, dodává: Bez něj bych těžko mohl dneska pracovat, být ve spojení se světem. Ale je čas na rozhovor.

F. Thoma

ThDr. Josef Koukl

narozen 8. 11. 1926 v Brně

vysvěcen na kněze 23. 4. 1950

ustanoven biskupem 26. 7. 1989

vysvěcen na biskupa 27. 8. 1989

www.catholic-hierarchy.org

Začátkem 50. let společně s maminkou a sestrou

Jak začal váš život ve víře?

Pocházím z dobré katolické rodiny v Brně. Tatínkův bratr i bratr maminčin byli kněží, takže jsem měl dobrý vzor. Byl jsem členem Mariánské družiny a ministroval jsem od deseti let do maturity. Začínal jsem u sv. Tomáše, potom jsem byl osobním ministrantem Mons. Procházky. Ráno na mši, po ní mi sestry daly snídani a utíkal jsem do gymnázia. Když se mne ve škole ptali, čím chci být, tak jsem bez váhání odpověděl: Knězem jako strýček.

Do semináře jste nastupoval hned po skočení války. Co tomu předcházelo?

V roce 1944 zavřeli Němci poslední ročníky gymnázií a poslali nás pracovat. Říkalo se tomu totální nasazení. Pracoval jsem v továrně a dělali jsme lokomotivy. Po osvobození Brna začala znova škola a během tří měsíců, do 15. září, jsme museli stihnout látku oktávy. Následovala maturita, ale již dříve, v srpnu, jsem se jel přihlásil do semináře v Praze. Měl jsem s sebou pouze staré vysvědčení ze septimy, kde byla polovina jedniček, zbytek dvojky a trojka z němčiny. To Němci nakázali, že nesmí být samé jedničky ve třídě.

Ale bylo to řízení Boží. Kdybych přišel až s maturitním vysvědčením, kde jsem měl samé jedničky, tak by mne rektor semináře, pozdější kardinál Beran, poslal studovat do Říma. Ale to by znamenalo, že po „Vítězném únoru“ bych se nemohl vrátit domů. Ti, co tam začali studovat, mohli přijet do vlasti až po roce 1989.

Seminář jste končil v padesátých letech, a to nebyla pro věřící, natož pro kněze příznivá doba. Jak jste ji prožíval?

Již v březnu 1950 byly zrušeny kláštery a řeholníci byli odvezeni do internace. Proto jsme byli narychlo vysvěceni již v dubnu téhož roku, ještě před ukončením studia na fakultě.

Studium pokračovalo ještě do konce školního roku.

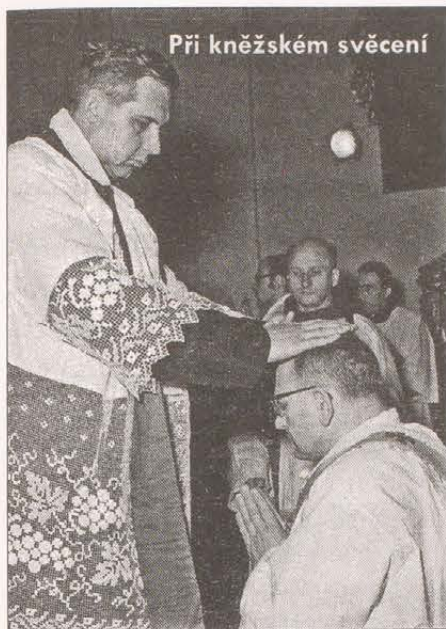
Dostal jsem umístění do Sokolova a přijel jsem se představit panu děkanovi. Ten potřeboval, abych hned nastoupil, že bude pouť sv. Jakuba. Když jsem za tři dny přijel se svými věcmi, tak mne vítala ve dveřích uplakaná hospodyně se slovy, že mezitím pana faráře zavřeli. Měl jsem hned utíkat na hřbitov, ani jsem nevěděl, kde je. Nakonec na ten pohřeb šel starý německý kněz, který byl na faře ještě před odsunem. V sobotu jsem měl čtyři svatby a zpovídal je, bylo to šest Němců, Maďar a jenom jeden Čech. V neděli jednu mši českou a jednu německou. A v pondělí církevního tajemníka na krku, že když budu kázat, jak káži, tak budu následovat pana děkana do vězení. Naštěstí hned 5. září mne vzali na vojnu.

Říkáte na vojnu, ale v těch letech nebyla vojenská služba pro kněze běžnou vojnou.

Byl jsem povolán do PTP, to byly Pomocné technické prapory, vojenská služba pro nespolehlivé a beze zbraně. Nastoupili jsme do Mimoně, 400 kněží. Dostali jsme mundúr, „stalingradáky“, těžké pláště, které měli Němci u Stalin-

Maturant 1945

Při kněžském svěcení

gradu, rajtky od jezdeckých oddílů, no, posbírané odevšad. Káceli jsme stromy na Šumavě, stavěli elektrárnu, kopali kanalizaci, pracovali v kamenolomu... Mnozí lidé si podle známé knihy Černí baroni představují, že to byla samá sranda, ale u nás to tak nebylo. Za noc třeba sedm poplachů a ráno do práce nebo nám hrozili, že našimi lebkami vydláždí silnici.

Po dvou letech nám přečetli rozkaz ministra Čepičky, že ještě nejsme dost převychovaní a ve „vojenské službě“ jsme museli zůstat nadále. Naštěstí přišli na to, že nás stejně nepřevychovají, tak nás na Silvestra 1953 pustili do civilu.

Co na vás čekalo v civilu?

První dva měsíce jsem neměl nic, protože jsem měl špatný posudek. Pak jsem byl ustanoven jako vikarista u sv. Víta v Praze. Později jsem se dočetl tajně v archivu, že to bylo proto, že kapitulní vikář Stehlík slíbil, že na mne budou dávat pozor, abych něco špatného nedělal. Pomáhal jsem zpívat v chóru kanovníků a byl jsem tam půl roku.

Potom se usmířili a dostal jsem se do Stodůlek u Prahy, kde jsem byl čtyři roky. Odtud jsem se musel stěhovat do Kladrub u Stříbra, protože nějaký lépe zapsaný kněz chtěl být blíže Praze a vybral si Stodůlky. Nakonec tam ani nenastoupil.

V Kladrubech to byly nejpěknější roky života. Měl jsem 4 farnosti a začal jsem s opravami kostelů. Na vojně jsem se naučil, jak se dělá elektrická instalace, a tak jsem kostely elektrifikoval. Tam nebyl varhaník. Na začátek sva-

tebního obřadu jsem hrával slavnostní pochod, pak jsem seběhl dolů a když se posvátně podepisovalo, už jsem zase hrál.

Přišel rok 1968, Pražské jaro, a mnohonásobně stoupla účast na náboženství. Učil jsem 16 hodin týdně různých školách a objížděl jsem školy, nejdříve na kole. Na tachovsku bylo hodně Romů a i s těmi jsem pracoval. Byly to krásné doby.

Kdy jste přišel do Litoměřic?

Do Litoměřic jsem přišel v roce 1970. Poslal mne sem arcibiskup Tomášek jako spirituála semináře. Nástup do semináře také nebyl okamžitý, arcibiskup nedostal napoprvé souhlas krajského církevního tajemníka.

Spirituál se mění každých každých 4–5 let. V té době jsem si udělal doktorát a začal učit morálku na fakultě a v učení pokračoval, i když jsem přestal být spirituálem. Ostatně jsem učil ještě po biskupském svěcení, někdo musel školní rok s bohoslovci dokončit. Celou dobu jsem byl pouze asistentem, neboť jsem nebyl v *Pacem in terris* a morálka neměla profesora ani docenta.

Musel jsem ale hledat ubytování. Naštěstí se uvolnila fara ve Velemíně, kterou užívalo JZD jako kanceláře. Byl tam pouze záchod na dvoře. Opravil jsem faru, zřídil i koupelnu. Neměl jsem státní souhlas, a tak jsem alespoň hrál při mši na varhany. Když pan farář odejel do Sutomi, tak jsem za zavřenými dveřmi měl mši svatou sám, potichu.

Faru ve Velemíně užívám dodnes, v létě se tam střídají moji známí s dětmi. Napřed tam jezdili jako mládež, teď jsou již ženatí a vdaní a je to pěkné.

V roce 1989 jste se stal litoměřickým biskupem. Očekával jste to?

Neočekával. Měl jsem již přes šedesát let a myslel jsem, že jsem již „z obliha“. Jako první mi to oznámili dva estébáci, ale těm jsem nevěřil. Arcibiskup Colasuono mi řekl, že o tom nemám vědět, jedná se o „vatikánské tajemství“. Já na to, že se mne ani nezeptali. Odpověděl, že se neptají kandidátů, nýbrž jejich okolí. A tak jsem o tom musel mlčet až do oficiálního vyhlášení.

S jakým předsevzetím jste nastupoval na biskupský stolec?

Dělat to, co dělal můj předchůdce kardinál Trochta. Aby se diecéze uplatnila, přiblížila se k tomu, jak bylo před tím. Zde bylo před válkou 720 kněží, ze Šluknovska pocházejí 4 biskupové. Odsunem se hodně ztratilo. Většina kněží s věřícími byla vystěhována a přišli sem lidé z oblastí, kde již po tři generace žili bez Pána Boha – Louny, Slaný a tak. Tam jim byla bohem řepa a chmel. Muselo se začínat od počátku.

Co se vám a církvi za uplynulé období podařilo a co nešlo tak rychle kupředu?

Společně byla velmi dobrá práce s mládeží, na diecézním setkání mládeže bylo i přes 300 mladých. V posledních letech bylo v naší diecézi vysvěceno 40 nových kněží. Chvála Bohu, že i lidé nevěřící počítají s církví a jejím právem mluvit do veřejného života.

Nešlo rychle probudit věřící, aby se více angažovali. Byli zvyklí, že za totality kněz dělal vše sám. Ale jsou farnosti, kde se sami věřící chopí iniciativy a sami opraví kostel a podobně.

Co byste vzkázal věřícím v diecézi?

Děkujte Bohu za každý den vašeho života, děkujte, že tu ještě můžete být. Tam, kam vás Pán Bůh poslal, tam je vaše místo. Pán Bůh s vámi počítá, že můžete ještě něco dobrého udělat. Protože kdyby Pán Bůh věděl, že už nic dobrého nemůžete udělat, bylo by proti jeho lásce, aby vás na světě ještě nechával. A tak s důvěrou v pomoc Boží se snažte plnit to, co od vás Pán Bůh čeká.

připravil jsr

Na faře ve Velemíně

Pastorační asistenti a misijní činnost v severních Čechách

V pondělí 6. listopadu 2006 se v DDKT v Litoměřicích sešli pastorační asistenti ze západní části naší diecéze na setkání, jehož hlavním tématem byla misijní činnost.

Přednášející, P. Josef Hurt, na úvod ukázal, že chápání pojmu *misijní činnost* může být různé. V bohaté přednášce i diskusi, která následovala, nám bylo mnohé objasněno. P. Hurt často citoval erfurtského biskupa Joachima Wankeho. Joachim Wanke říká a tím i odpovídá na naši diskusi: „V našich farnostech zakořenil názor, že misie je něco pro Afriku nebo Asii, ale ne pro Hamburk, Mnichov...“ a my můžeme dodat i pro Prahu, Litoměřice nebo Jirkov. Celá církev má být misijní. Je otázka, zda jsme připraveni vyprávět ostatním o Bohu a o své víře. Zda jsme nejen ochotni, ale také schopni.

Církev je tu i pro druhé

J. W. pokračuje: „...Církev tu není sama kvůli sobě. Má dosvědčovat Boží skutečnost a pokud možno, všechny lidi přivádět k Ježíši a jeho evangeliu. Rozmrzelá a pochybami o sobě trápená církev to ovšem nedokáže, ani církev, která se zabývá především sama se-

bou. A hned dává také radu, co dělat: Věnovat se lidem...“ Dále říká: „...Misie pro mne jednoduše znamená sdělovat dál to, co se pro mě samého stalo duchovním bohatstvím. A evangelizace znamená vracet se k pramenu, který toto bohatství napájí – k evangeliu, tedy nakonec k Ježíši Kristu a mému životnímu společenství s ním. Pojmy nejsou důležité. Jde o skutečnost, kterou vyjadřuji.“

Jsmo už na dně?

V diskusi jsme se rozhovořili o tom, zda situace v naší diecézi už nemůže být horší než je nyní. J. W. nám odpovídá: „...podobné stesky byly obvyklé i v minulých dobách. Člověk se občas skutečně zděsí nad různými zprávami... A přesto je třeba zachovat si střízlivý pohled: zločiny a mravní poklesky jednotlivců tu byly a vždy budou. Neměli bychom se nad nimi příliš pohoršovat.“ Vyzývá nás spíše k zamýšlení nad nebezpečnou mnohotvárností představ o hodnotách a pokřiveném mravním vědomí, které s tím souvisí.

A že je vše relativní, jsme si uvědomili při výčtu různých misijních aktivit nejen republikových, ale také těch, které se uskutečňují i v naší diecézi. Svědectví sester formovaných moravským Fatymem a účastnicích se opakovaně „Antiochií“ nebo misijní programy františkánů a dominikánů a další misijní aktivity zmíněné účastníky.

Naši misijní debatu odpoledne obohatil i otec biskup Pavel. Že šlo o velice zajímavé a podnětné setkání dosvědčuje fakt, že jsme plánovaný konec protáhli téměř o hodinu, což je jev opravdu neobvyklý. Díky všem, kteří nám setkání připravili a umožnili, i všem, kteří se ho s takovým elánem zúčastnili.

Irena Fibírová, Jirkov

Pěstouni a osvojitelé se sešli v Jiřetíně

10. – 12. listopadu 2006 proběhlo víkendové setkání osvojitelských a pěstounských rodin v Jiřetíně pod Jedlovou.

Celou akci organizovalo občanské sdružení Centrum pro rodinu, jehož posláním je doprovázet náhradní rodiny po celou dobu trvání náhradní rodinné péče, od přijetí dítěte do rodiny až do jeho dospělosti.

„Náhradní rodiče“ se potýkají s nejrůznějšími těžkostmi a problémy, které s sebou přináší přijetí dítěte, kterému byla odepřena láska biologických rodičů. Proto osvojitelské a pěstounské rodiny tolik potřebují radu zkušených odborníků, dlouhodobou pomoc při výchově přijatých dětí i lidské porozumění.

Součástí víkendového setkání byl celodenní odborný seminář pro rodiče, který vedl zkušený rodinný terapeut PaedDr. Michael Chytrý. Téma semináře bylo „10 aspektů zdravého náhradního rodičovství“. Seminář měl formu skupinové práce. Rodiče si mohli „nacvičit“ zvládání náročných krizových situací, mohli řešit své konkrétní problémy a obavy. Pro většinu zúčastněných rodičů to bylo velkým přínosem.

Díky firmě Lafarge Cement, a.s., která sponzoruje celý projekt náhradní rodinné péče, mělo 11 osvojitelských a 3 pěstounské rodiny víkendový pobyt zdarma. Akci podpořili i další sponzoři, díky nimž jsme mohli obdarovat zúčastněné rodiny drobnými dárky. Patří mezi ně Interspar v Litoměřicích, hračkářství „Dětský ráj“, stavebně – obchodní společnost Fase, firma Deli v Lovosicích, prodejna Motocykly Terežín a fyzické osoby, kteří fandí náhradní rodinné péči. Všem sponzorům touto cestou děkujeme.

Za Centrum pro rodinu

Margita Šantavá (vedoucí projektu náhradní rodinné péče)

Více informací o projektu naleznete na webových stránkách organizace (www.centrumprorodinu.cz)

Zkusme třeba rozdávat o Památce zemřelých na hřbitovech hezké lístky s krátkou modlitbou...

Ta hvězda naděje pro mne i tebe je...

V sobotu 25. listopadu 2006 se v Diecézním domě kardinála Trochty sešla skupina šestnácti katechetů z různých koutů naší diecéze, aby se pod vedením PhDr. Mgr. Pavly Edity Hercikové, vyučující na Vyšší odborné škole pedagogické ve Sv. Janu pod Skalou, zúčastnili ukázky zážitkové pedagogiky na adventním a vánočním tématu.

„Náboženská pedagogika – cesta celistvé výchovy“ je jedním ze směrů křesťanské pedagogiky, v němž se nejprve pomocí činnosti uchopí základní postoje či věci, a ty se pak rozvíjejí a obohacují o náboženský rozměr. To působí, že děti neobsáhnou sdělení pouze svým myšlením, ale že budou zasaženy v hloubce své osobnosti.

Často se setkáváme s náboženskými pojmy, kterým dost dobře nerozumíme nebo si o nich vytváříme zkreslenou představu. Aktivita s pomocí písní a nejrůznějších předmětů, jako jsou barevné šátky, figurky, kostky, kamínky, přírodní materiál, svíčky, sklíčka... přivádí děti i dospělé ke zvnitřnění postoje a prožití vlastní nesdělitelné zkušenosti.

Zpočátku bylo možná pro mnohé z nás obtížné nebo i nepříjemné zapo-

jit se do těchto aktivit, nosit vodu ve džbánku na hlavě, jako ji nosila Maria, naslouchat, když měl hovořit jen jeden z nás, zpívat píseň, která se opakuje stále dokola, ... Ale musíme uznat, že barevný šátek v naší ruce nám pomohl sdělit o sobě těm druhým něco víc. Něco, co bychom jinak asi ani neřekli.

Musíme uznat, že ač jsme se sešli z různých farností, v různém věkovém rozmezí, s rozličnými životními i katechetickými zkušenostmi a názory, všichni jsme jednotní v cíli, o který nám jde: předávat radostnou zprávu o Boží lásce k člověku. Ve své různosti tvoříme jednotu, tak jako barvy duhy a „nemá smysl chtít být jinou barvou...“ (P. E. Herciková).

Přejme si proto všichni navzájem, ať světlo naděje nám svítí nejen do adventních a vánočních dnů!

Mgr. Kateřina Kroupová, referentka
Katechetického centra, Litoměřice

**Detail pracovní plachty se
Svatou rodinou a betlémskou
hvězdou**

Duchovní hudba Miloše Boka

V litoměřické katedrále svatého Štěpána se 26. listopadu uskutečnilo provedení děl skladatele Miloše Boka pod záštitou Uměleckého sdružení Elgar a Biskupství litoměřického. Jednalo se o Missu brevis Fis dur, Hymnus k Duchu svatému a Meditaci nad Kamenickou strání, která zazněla při slavné mši svaté, při níž bylo rovněž požehnáno otcem biskupem Mons. Pavlem Posádem nové CD a DVD s Bokovou duchovní hudbou. Účinkovali: Ústecký dětský sbor, Přemysl Kšica – varhany, Miloš Bok – dirigent.

Setkání vedení církvevnických škol v Hejnicích

Ve dnech 10. – 11. 11. se sešli v Mezinárodním centru duchovní obnovy v Hejnicích s biskupským vikářem pro školství R.D. Doc. PhDr. Ing. Milošem Rabanem Th.D. představitelé vedení všech církevních škol naší diecéze – Základní katolické školy z Jablonce, Základní školy při Biskupském gymnáziu Bohosudov, Biskupského gymnázia z Varnsdorfu a Biskupského gymnázia v Krupce – Bohosudově.

Tématem setkání bylo hledání společných cest ve školství v naší diecézi, náměty jak spolupracovat se zřizovatelem, jakým způsobem získávat prostředky na činnost škol, jak duchovně působit na žáky škol a jejich zaměstnance. Ředitelé seznámili vikáře také se stavem svých škol. Nezapomnělo se ani na společné bohoslužby a neformální setkání. Hlubokým zážitkem byla i prohlídka basiliky Panny Marie a procházka po okolí. V těchto setkáních by se mělo pravidelně pokračovat.

Jiří Breu, BGB

Koledování na Poušti

**Tradice se nemají popisovat.
Tradice se mají připomínat!**

Na svatého Štěpána - 26. 12. 2006 ve 13.30 začíná koledování v kostelíčku Sv. Jana Nepomuckého na Poušti v Železném Brodě, které zahájí sbor pod vedením Věry Strouhalové a poté se jako obvykle přidají všichni příchozí.

Věříme, že budeme moci obdivovat výtvarná díla na téma „Ohlédnutí 2006“ podle propozic uveřejněných níže. Výstava pak bude přemístěna do Městského muzea Na Bělišti.

Kdo budete chtít koledníky, přítomné umělce nebo i sami sebe odměnit, vezměte vánoční dobrotu či jiné, rychle využitelné kalorie s sebou.

Přejeme krásné prožití svátku vánočních a mnoho štěstí a zdraví v novém roce. A těšíme se na tradičně hojnou účast nejen na koledování, ale i na dalších akcích na kostelíčku.

Ohlédnutí 2006

I letos chceme tradiční vánoční koledování Na Poušti v kostelíčku Sv. Jana Nepomuckého obohatit doprovodnou výstavou výtvarníků i všech, co rádi tvoří.

Nejsou kladena žádná omezení na věk, výtvarné vzdělání či místa trvalého nebo jiného pobytu. Pouze termín dodání výtvarného díla - nejpozději do 12. 12. 2006 - je závazný.

Téma je na první pohled široké, ale přesto omezené. Mocný zážitek, prožitek, událost, vnímané umělci v letošním roce, transformované do uměleckého díla. Technika neomezená (obraz, kresba, grafika, fotografie, koláž, sochařství...) přiměřených rozměrů. Budou přijata maximálně 3 díla od jednoho účastníka. Práce by měly být označeny jménem a adresou tvůrce, nejlépe na zadní straně díla.

Je možno je průběžně odevzdávat na Sklářské škole v Železném Brodě, Smetanovo zátíší, MgA. Anna Polanská nebo MgA. Martin Hlubuček (tel. 483389284) nebo v lékárně U Anděla, Masarykova 17 (vchod ze Sokolské ul., tel. 483389239)

Budeme vděční, když umělci svá díla věnují ve prospěch oprav kostelíčku. Není to však podmínkou účasti.

Další na www.kostelicek.wz.cz.

Římskokatolická farnost Ústí nad Labem ve spolupráci s Českou křesťanskou akademií - místní pobočka Ústí n. L. a Křesťanským sdružením mladých lidí YMCA pořádají

20. jubilejní výstavu betlemů

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem (se šikmou věží)

Čtvrtek 14. 12. 2006 v 16 hodin - Slavnostní zahájení výstavy

účinkují: CVRČCI - Ústecký dětský sbor, sbormistr dr. A. Koblrová

Výstava bude otevřena denně 9-17 hod. mimo neděle a svátků, kdy je otevřeno 13-17 hod. Změněná otevírací doba ve dnech 24. 12. a 31. 12.

- otevřeno 10 - 15 hod. Zakočení výstavy ve středu 3. 1. 2007: V 16 hodin vystoupí ÚSTECKÝ PĚVECKÝ SBOR pod vedením dr. I. Brožka

České vánoce

Severočeský filharmonický sbor Česká Lípa - Liberec a hudební společnost pro studium a rozvoj duchovní hudby Musica Caecilia Česká Lípa vás srdečně zvou na vánoční koncert ČESKÉ VÁNOCE. Uskuteční se ve středu 27. prosince 2006 v 18.30 hod. v bazilice Věch svatých v České Lípě. Program: Pastorální hudba českých autorů od 16. století po současnost (zazní též premiéry pastorel současných autorů). Účinkují: Severočeský filharmonický sbor Česká Lípa - Liberec a členové Cantores Gradecenses Hradec Králové, Komorní orchestr členů Filharmonie Hradec Králové. Varhany: Vlastimil Kovář, dirigent: Josef Zadina

STOPA, PŘÍBĚH, SVĚDECTVÍ

Duchovní identita
severních Čech

28. 11. - 20. 12. 2006

Výstava v kostele
sv. Vojtěcha - Ústí n.L.
Otevřeno: út - so 11.00
-17.00, ne 13.00-17.00

Restaurování relikviáře svatého Maura

Přednáška z cyklu místní skupiny ČKA - Český ráj:

Jistě mnoho z vás sledovalo nedávno na televizní obrazovce napínavý dokument „Hon na svatého Maura“. Příběh více než detektivní. Lze jej shlédnout i na internetové adrese www.ceskatelevize.cz/vysilani/10109585354-hon-na-svateho-maura/25580.html

Zrovna tak napínavý příběh lze vyprávět i o restaurování tohoto skvostu, po korunovačních klenotech druhého nejvýznamnějšího pokladu České republiky. Pro naše pravidelné přednášky se nám podařilo tentokrát získat jednoho z restaurátorů této památky nevyčísitelné hodnoty, Vladimíra Komňackého.

Přednáška se uskuteční v aule Střední uměleckoprůmyslové školy sklářské v Železném Brodě, Smetanovo Zátíší, v úterý 12. prosince v 18.30.

Na tuto akci srdečně zveme každého, nejen milovníky umění či studující mládež (studenti sklářské školy by si tento termín měli uložit jako mimořádnou příležitost k doplnění dějin umění).

Vladimír Komňacký (*1958) se zúčastnil nejprve poradensky a poté výrobou speciálních pomůcek restaurování relikviáře sv. Maura. Po smrti restaurátorky Aleny Novákové působil od 1997 do konce restaurátorských prací na relikviáři jako asistent restaurátora, ak. soch. A. Šumbery.

Ing. arch. Martin Tomešek

Spiritualita muže

Čtyřicet mužů se v závěru října setkalo ve východních Krkonoších v Domě setkání v Albeřicích na Víkendu pro chlapy ze severu. Na této tradiční akci se objevili i nováčci, kteří se s námi vydali po cestě mužské spirituality, která byla ústředním tématem našeho víkendu.

V příbězích o mužích se často vypráví, jak se mladý muž vydává na cestu, aby se stal důležitým, velkým a významným. Také my jsme se v sobotu ráno vydali na cestu do hor. Nešlo nám o to, být hrdiny a dorazit třeba až na Sněžku, ale o sdílení se navzájem s ostatními muži v srdci přírody. Cílem tedy nebyl náš hrdinský výkon, ale vytvoření a zážitek jednoho chlapského společenství.

Na Víkendu pro chlapy ze severu se mnoho z nás rozhodlo převzít plnou zodpovědnost za svůj život. Chovat se jako muž. Nebát se! Konat! Tvořit! Jít do toho a risknout to! Objevit v sobě vnitřního KRÁLE.

Co se stalo mužům?

Z naší společnosti se vytratily opravdové mužské vzory, a proto my chlapi často tápeme. Stali jsme se společností bez KRÁLE a bez OTCE. Díky našemu setkávání jsme poznali, že se muži nerodí, ale postupně se utvářejí a moudrým se člověk stane až díky společenství druhých.

My muži jsme byli po generace cvičeni v lovu, v boji, v řemeslech, ve sportu a očekávalo se od nás, že budeme soutěžit, protože chceme být hrdiny. Lov již více než tisíc let není nástrojem obživy a tedy ani nástrojem naší muž-

ské úcty. V evropské společnosti byla postupně mužům odebrána úloha vojenská a armáda je dnes pár profesionálů, kde ovšem nesmějí v rámci emancipace chybět ani ženy. Ne všichni muži mají předpoklady být sportovci, umělci, vědci, nemají možnost vrhnou se do konkurenčního boje v podnikání, nevědí, jak se vlastně v životě realizovat. Neokusí tedy žádnou tradiční mužskou roli, a proto si jen stěží mohou osvojit identitu muže.

Všimněte si, že ženy dnes zastávají tyto tradiční mužské role často lépe. Najdete je dokonce jako fandy na fotbalových i hokejových stadionech. Čistě mužské prostředí, tak jako tomu bylo při lovu a v boji, dnes už neexistuje.

Bez tohoto čistě chlapského prostředí se jen těžko může předat mužská identita a už vůbec ne mužská spiritualita. Navíc naše společnost definitivně pomíchala mužské a ženské role. Bylo to proto, že naši otcové nevyrostali vedle svých otců při práci. V domácnostech po tisíce let pracovaly a vládly většinou jen ženy a mužské práce se v panelových domech téměř již nevyskytují. Nastalo vzduchoprázdno v mužských rolích i vztazích, a tak ho ochotně zaplnily ženy, které jsou na vztahy lépe vybaveny a vycvičeny.

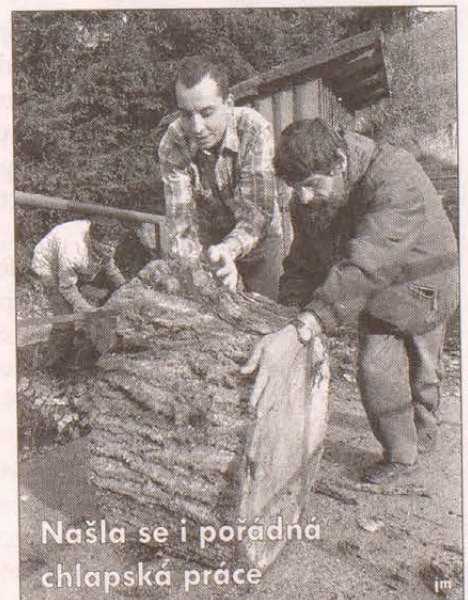
„Slabší pohlaví“

To mělo za důsledek, že si dnes muži připadají mnohdy méněcenní vůči ženám. Ženy jsou většinou sebevědomější ve svém ženství než my ve svém mužství. Je to proto, že ženy toto sebevědomí převzaly od své matky, která v naprosté většině řídila domácnost. Žena dokáže pro muže udělat mnoho věcí, ale nedokáže ho naučit, jak má být mužem!

Jak najít krále

My muži se totiž učíme jeden od druhého. Každý z nás proto potřebuje vztah s někým, od koho lze bezpečně čerpat. Problémem je, že mnoho mužů skutečnou osobnost nikdy nepotkalo. A co je ještě horší, že díky tomu nikdy nenajdou svého vnitřního KRÁLE. Tu část v nás, která ví, že jste dobří. Tu část v nás, která ví, že máte své dobré vlastnosti i kvality, na kterých lze postavit rovnocenný vztah k druhým. Nemusíte si sebestoprvčení vyžadovat od druhých lidí, protože ho už máte v sobě. Nemusíte být populární v novinách, nemusíte mít velkou reputaci, protože to o sobě víte, a tady někde začíná naše chlapská svoboda, po které tolik toužíme.

Ing. František Růžička
frantisek.ruzicka@mukrupka.cz

Našla se i pořádná chlapská práce

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím Internetu nebo skrze satelit.

Jestliže máte zájem dostávat podrobný program vysílání Proglasu přímo do vaší e-mailové schránky, stačí o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

V prosinci vás dvakrát ve vysílání Proglasu pozveme k ranní **rorátní mši svaté**. Přidejte se k nám ve středu 6. a 20. prosince – spojíme se v modlitbě **ranních chval** v 6.10, na které naváže bohoslužba; začátek v 6.25.

Salesián P. Petr Baran je známou postavou nejen mezi několika generacemi brněnských křesťanů. Svůj život zasvětil především práci s těmi, kdo prožívají nejnáročnější období hledání Boha – mladými lidmi. Na počátku prosince oslaví „Děda“, jak je všemi přezdíván, krásné životní jubileum. Při té příležitosti s ním Magda Hauserová natočila jeho medailon. Poslechněte si **Magdazín** ve středu 6. a 13. prosince v 9.30.

Do každého vztahu se po čase vkrádá stereotyp, únava. Dá se i v letitém vztahu začít znovu a jinak? A co když se nám to stane ve vztahu s Bohem? Kateřina Hodecová si k rozhovoru o nových začátcích pozvala Pavla Hoška, vyučujícího na Evangelikálním teologickém semináři a Husitské teologické fakultě Univerzity Karlovy. Uslyšíte v magazínu TWR **Na sobotní frekvenci Proglasu** 16. prosince od 8 hodin.

Advent a Vánoce na dědině – takový program jsme připravili na středu 20. prosince od 22 hodin. Radka Rozkocová navštíví skanzen v Rožnově pod Radhoštěm, aby zjistila, jaké lidové zvyky provázely toto období na Valašsku.

Organizace Likvidace lepry (LL) se už mnoho let snaží pomáhat postiženým touto nemocí po celém světě. V polovině prosince slavnostně otevře nemocnici pro leprózní a TBC pacienty v Indii. Pavel Smolek při této příležitosti pozval k mikrofonu Jiřího Holého, zakladatele LL, který projekt přiblíží a přidá i srovnání podobné stavby v indickém a našem prostředí. Program pražského **studia Kristián** naładte ve čtvrtek 21. prosince ve 22 hodin, reprízu v sobotu 23. prosince v 17.00.

Dvakrát „jezuitské“ bude vysílání pořadu **Všimli jsme si** v prosinci. V pátek 1. prosince rozmlouvá Marie Blažková s P. Františkem Líznou o jeho putování ze Svaté Hory až do španělského Santiaga de Compostela. V pátek 15. prosince přiblíží P. František Hylmar ignaciánské exercicie – duchovní cvičení, která překonala staletí. Začátek vždy v 16 hodin.

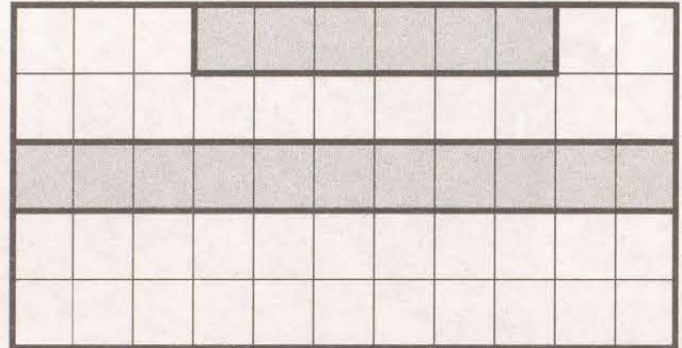
Ve svátečních dnech roku chce být Proglas společníkem těm, kdo jsou sami i těm, kdo dávají přednost rádiu před televizí. Nebudou chybět přenosy mší svatých z kostela svatého Augustina a svatého Tomáše v Brně či od svatého Jakuba Staršího v Kostelci na Hané. Přidáme dávku krásné vánoční vážné hudby i dobré slovo.

Silvestrovským vysíláním vás provedou Helena Bízová a Filip Breindl.

Ke konci roku – v pátek 29. prosince od čtyř odpoledne – poslouchejte **Všimli jsme si** s titulkem Vánoce na samotách. Marie Blažková pozvala k rozhovoru Helenu Tesařovou.

Křížovka

1. Epištoly	7. Tvé
2. Kdysi	8. Mormon
3. Světci	9. Bible
4. Čert	10. Vícehlasá skladba
5. Ústí do moře	11. Tradice
6. Dvorany	Nápověda: endom

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

Test: Liturgický kalendář

1. V adventu se zdobí oltáře květinami

A) hojně B) střídmě C) vůbec

2. Nový liturgický rok začíná

A) svátkem Krista Krále B) dušičkami C) adventem

3. Adventní dobu máme prožívat

A) s radostí B) s usebraností C) se smutkem

4. Advent začíná

A) prvními nešporami 1. neděle adventní (tj. v sobotu večer) B) ranní mší o 1. neděli adventní C) svěcením adventního věnce

5. Slovo „advent“ znamená:

A) světlo B) příchod C) nákup

Fotohádanka:

A) Papež Benedikt v Turecku

B) Biskup Josef v Bohosudově

Historie Svaté chýše

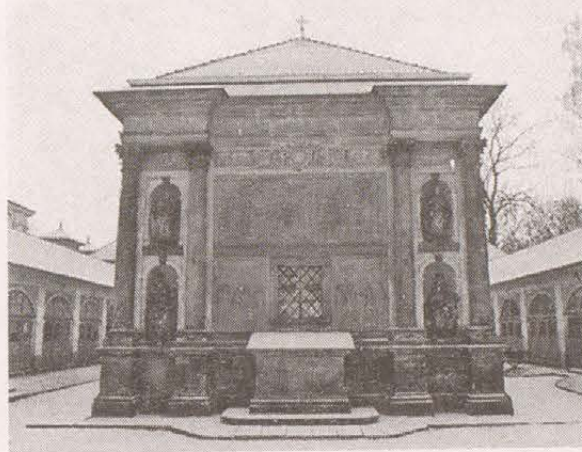
Panna Maria v Nazaretu obývala Svatou chýši. Zde vyslechla Boží zvěst o početí a narození Ježíše Krista. Zde bydlela s Josefem po návratu z Egypta. Ve 4. stol. nad Svatou chýší postavila císařovna Helena kapli. Ve 12. století byla kaple zničena Saracény, poté obnovena a roku 1263 znovu vypálena. Podle legendy roku 1291 přenesli andělé Svatou chýši do Trsatu v Ilýrii. Podle prof. Polce se jednalo o rodinu De Angeli (podle údajných zápisů z vatikánských archivů). Dnes je to Trsat u Rijeky, rovněž poutní místo – a roku 1294 byl domek přenesen na vavřínový pahorek u Ancony a o rok později na místo, kde stojí doposud.

Roku 1476 zahájil papež Pavel II. stavbu baziliky, svatyně Svaté chýše, Santuario della Santa Casa, za účasti předních italských umělců. V domku, který je poměrně prostý, se nachází socha tzv. Panny Marie Loretánské. Tu původní prý vyrobil svatý Lukáš – tzv. černou madonu. Tato socha shořela v Loretu v roce 1921 při požáru. Je nahrazena kopií. K úctě Panny Marie Loretánské patří neodmyslitelně i nejznámější mariánské litanie – tzv. litanie loretánské.

V českých zemích bylo vystavěno na 50 loretánských kaplí! Stavby nejstarších Svatých chýší byly motivovány návštěvami předních českých osobností v italském Loretu. Při stavbě se užívalo třech různých konceptů. První reprezentuje přirozený stav – Svatá chýše stojí jako samostatný nazaretský dům (Veliš, Komorní Hrádek). Druhá koncepce vychází ze situace v Loretu v Itálii. Zde stojí Svatá chýše uvnitř chrámu – v Čechách je to např. karmelitánský kostel ve Slaném. Třetí koncept spočívá v tom, že Svatá chýše je obestavěna ambity s kaplemi nebo i s kostelem, přičemž kostel stojí zvlášť. Nejznámější je Loreta v Praze na Hradčanech, dále v Brně u Minoritů nebo v Jižních Čechách v Římově. V Rumburku stojí nejsevernější Loreta v Evropě.

Loreto

Loreto v provincii Ancona v Itálii je jedno z nejproslulejších poutních míst křesťanského světa, hojně navštěvované od 14. století nejvýznačnějšími osobnostmi církevními i světskými. Díky jeho mariánské historii a důležitosti se tu konalo dokonce Evropské setkání mládeže s Janem Pavlem II. roku 1995.

„Loreta“ v Rumburku

Loretu dal postavit kníže Antonín Florián Liechtenstein v letech 1704–1709 na dvoře kapucínského kláštera (soška Panny Marie Loretánské pochází z kapucínského prostředí). Stavitelem Svaté chýše byl Jan Lukáš Hildebrandt. Kolem byly v letech 1743–1749 postaveny ambity s křížovou cestou, které jsou zdobeny malbami motivovanými životem Panny Marie. Dále do komplexu patří klášterní kostel svatého Vavřince a bývalý kapucínský klášter.

Socha Loretánské Panny Marie – Černé madony s dítětem – pochází z r. 1694 a byla zhotovena v Římě, vysvěcena papežem Innocencem XII., 8 dnů byla vystavena k veřejnému uctění v italském Loretu a pak osobně knížetem Lichtenštejnem přenesena do Rumburku. Nejdříve do farního kostela, pak do klášterního a 15. září 1707 slavnostně instalována ve Svaté chýši. Úmyslně vyhotovené „zbytky maleb“ na stěnách upomínají na legendu, podle níž byyl v italském Loretu do votivní svíce nasypán střelný prach, který po zapálení svíce explodoval a vážně poškodil omítku kaple. Na levé straně je ve zdi výklenek s dvířky zdobenými dřevořezbou na motivy andělského zvěstování Marii. Zatímco interiér bývá vždy stejný, poměrně prostý, vnější zdivo bývá zdobeno podle intencí a finančních možností stavitele. V Rumburku najdeme bohatou výzdobu: dvojité sloupy, plastické reliéfy s biblickými výjevy a ve výklencích sochy svatých od J. F. Binnerta.

Za sedmileté války vybavil otec Bernardin Loretu originálním způsobem zvony: zorganizoval skupinu dobrovolníků, která po polích sbírala pohozené kovové části vojenské výstroje. Sbírkou vynesla

asi polovinu potřebného kovu na tři zvony zavěšené v letech 1759 a 1760.

Tzv. „Svaté schody“ (Santa Scala) byly připojeny v letech 1768–70. Připomínají jeruzalémské schody, kterými šel Kristus na soud k Pilátovi. V těchto schodech jsou ukryty relikvie svatých. Vystupovalo se po nich po kolenou.

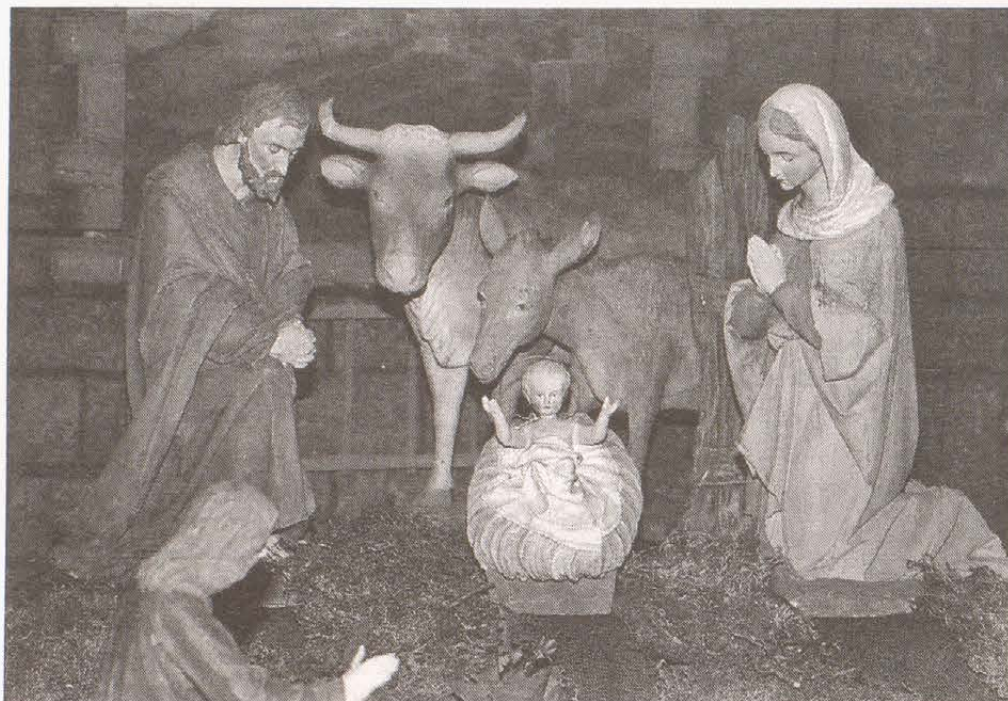
Na pouť k Panně Marii Loretánské přicházeli věřící z německých oblastí severních Čech, z českého vnitrozemí i katoličtí Lužičtí Srbové z Horní Lužice. Od druhé poloviny 19. století spojovali poutníci poutě k Panně Marii do Filipova se zastávkou u kapucínů v Rumburku. V současné době je toto poutní místo ve stínu Filipova. Největší návštěvnost bývala na kapucínský svátek „Porciunkula“, dne 2. srpna.

Současnost

Loretu spravuje Římskokatolická farnost Rumburk, kterou vedou salesiáni. Mají farní stránky www.rumburk.farnost.cz. V prostorách Lorety je nově otevřena prodejní Galerie loretánská, kde je kromě uměleckých předmětů možno získat i turistické známky. Prohlídku Lorety je možné objednat v Galerii Út–Pá 9–17 a So 9–12. Další individuální prohlídku je možno dohodnout na tel. 412 332 413.

Gnadenbild und Loretokapelle der P.F. Kapuziner in Rumburg.

sto betlémů. Od 24. prosince je k shlédnutí i osvětlený chrámový betlém, který je součástí liturgických oslav narození Ježíše Krista. Proto i jeho instalace je až ke Štědrému dni.

Občas jsou vystavovány i zahraniční betlémy pocházející většinou ze soukromých sbírek. Italský betlém z Weiden byl velmi atraktivní, tanzanijský betlém z ebenového dřeva upoutal svým africkým folklorním pojetím. Pravidelné místo na ústecké výstavě mají dvě současné severočeské výtvarnice. Výstavy obohatily keramické umělecké práce Aleny Kartákové, její nápadité profesionální pojetí vánočních motivů je nezaměnitelné. Keramika Šárky Rošákové byla vždy milá, ba roztomilá.

Výstava je nejnavštěvovanější kulturní akcí (a nejen kulturní) v Ústí nad Labem. Podle posledního pravidelného sledování návštěvnosti v jednotlivých hodinách navštíví výstavu každoročně přes 10 tisíc návštěvníků.

20. jubilejní výstava betlémů

K předvánoční a vánoční atmosféře v Ústí nad Labem patří již po řadu let výstava betlémů pořádaná ústeckou farností. Tradice započala zásluhou tehdejšího ústeckého arciděkana ThDr. Antonína Sporera již v roce 1987 prvou skromnou výstavou v kostele Nanebevzetí Panny Marie (kostel se šikmou věží).

Po několika letech se výstava, jejíž rozsah se každoročně rozrůstal, přemístila na několik let do bývalého kostela sv. Vojtěcha, aby se posléze vrátila na původní místo. Každoročně se měnil i celkový ráz výstavy, její charakter a scénář. Od prvních výstav v presbytáři, kdy na lavicích byly vystaveny převážně papírové betlémy, až po výstavy, kdy exponáty zaplnily celý kostel.

Do ústecké sbírky po zrestaurování dočasně přešly napolo zničené betlémy

ze zdevastovaných kostelů v okolí. Některé nálezy byly nečekané. Při opravě kaple v Brně byl v podstavci oltáře nalezen sádrový betlém. Ten, stejně jako mnohé jiné vystavované, se objevil i na pohlednicích. Mnohé betlémy se po opravách kostelů vrátily na původní místo a začaly je nahrazovat zapůjčené betlémy ze vzdálenějších farností. Bylo jich mnoho, největší byl z Úštěku, další z osekého kláštera, Libochovic...

V posledních letech bývá na výstavě k vidění přes

